

1; och barnet höll henne samman

kvällarna och även dagarna kretsade kring glasburken. hon och flickan var låsta till ett liv utanför. och han som hon tyst kallade förtryckaren levde sitt liv i dimmorna. innanför:

De hade rest till Rom och hängt upp nya svindyra gardiner i vardagsrummet den sista sommaren. Hade försökt reparera skadorna de åstadkommit. Men hon kände alltid den stora stenen som låg över hennes bröst. Hon höll på att kvävas i hans närvaro.

I Rom hade de vandrat på gatorna med Jenny. Flickan hade växt och hon var nu 8 år. Stina kände en sådan kärlek när hon tog den lillas hand i sin. Tor gick vid sidan om och kändes avlägsen. Hon ville inte ha hans hand i sin. Även om hon ibland sa det. Hon ljög för att hon var rädd. För honom och för att förlora honom. Kanske var hon mest rädd för att förlora livet. Förståndet hade hon redan förlorat. Han tyckte att hon var galen. En idiot hade han sagt. Psykiskt sjuk och hon hade börjat ifrågasätta sin egen tillvaro.

De vandrade i Forum Romanum, såg de ödelagda husen. Resterna påminde om deras äktenskap. Förtvivlat ville hon hålla kvar lyckan ännu några dagar. Kanske för alltid. Men hon började bli svag för att lämna honom.

Och när Jenny spillde ut glaset med cola över bordsduken på restaurangen då öppnade Tor munnen och skrek. Rätt ut över Jennys huvud skrek han att hon var en idiot. Stina satt tyst bredvid och kände sig svag. Men någonstans tog styrkan ändå form och hon talade. För att själv bli nedtryckt det kunde hon stå ut med. Men att han gav sig på Jenny det var mer än hon kunde bära. De grälade en stund och sedan sänkte Tor tystnaden över dem. Som en baldakin låg den där. De gick hem till hotellet. Jenny somnade och Tor försvann ut i Roms nattvimmel på jakt efter alkoholens berusande hinna.

Stina vaknade aldrig när han kom hem. Tor sov till långt fram på dagen och de två väntade tålmodigt på att han skulle följa med dem till katakomberna. Tor hade lovat Jenny att de skulle åka bussen dit och vandra i underjorden. Alla tre,

Så höll dagarna på. Tor hade sitt och flickan och mamman väntade i tystnad.

Men det molade något inuti Stina. Något som värkte fram och som skulle födas i augusti. En ton som sjöng. En ton som lovade frid. Bara hon lämnade honom.

Rädslan att falla hade förlorat sitt starka fäste. Efter tolv år var hon äntligen redo att lämna honom. Redo att lämna förtrycket och vad som helst var bättre än det hon hade. Vad som helst.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lili Samuelsson med Poeter.se id #27337 innehar upphovsrätten